

The Lie We Live

Exposing the truth about our world.

My name is Spencer Cathcart and this is a video I wrote & created.

Check out Spencer Cathcart <https://www.facebook.com/spencercathcart>

Column: wil de échte journalist opstaan?

door Irma Schiffers op nov.16, 2015, onder Politiek

[Share on facebook](#) [Share on twitter](#) [Share on email](#) [Share on pinterest](#) [share](#) [More Sharing Services](#) 38

Psychopathische pinokkio's

Die Hilversumse papegaaien die geregisseerd en betaald worden door de psychopathische pinokkio's zouden toch onderhand een keer van hun stokjes moeten donderen van schaamte. Datgene wat ze uit de grote ruif blijven vreten om na te kunnen kwetteren wat ze als hapklare (jokke-)brokken wordt aangeleverd, zal uiteindelijk als gif door hun aderen stromen. Ze sleuren namelijk de hele bevolking mee in het verderf, maar het schijnt ze niet te deren. Beroepsdeformatie is ook in de journalistiek blijkbaar nog steeds een rendabele wisselkoers. Journalistiek is de discipline van het verzamelen, controleren, rapporteren en analyseren van het nieuws meldt Wikipedia, dat overigens ook al meerdere malen een zeer onbetrouwbare bron is gebleken, want deze wordt bijgehouden door de schaduwregering. Verzamelen betekent heden ten dage 'aangeleverd krijgen' in de vorm

van story packages. Controleren is er niet bij (mits bij de bron die die 'brokken' aanlevert). Rapporteren betekent 'voorlezen' of 'overtypen' en analyseren is blijkbaar wel erg ingewikkeld voor het gemiddelde reptielenbrein. Hoe kan het zo ver zijn gekomen dat wakkere nadenkende en voelende mensen van goede wil, met het hart dus op de juiste plaats, het werk van journalisten zijn gaan overnemen? Zonder daarvoor ook maar één cent te krijgen –sterker nog, je bezegelt jezelf altijd stante pede met het 'armoede-etiket' vergezeld door het stigma 'gestoord' en derhalve een isolement- slechts om de mensheid en de wereld verder te behoeden voor het eeuwenlange leed, oorlogen, armoede en extreme excessen die totaal overbodig en exorbitant misvormd zijn in de natuur, binnen en buiten ons. We weten het onderhand: *Fools rule the world!* Met dank aan Judith Jobse en haar band Déva Dyne. Een song die hen ook hun platencontract heeft gekost om bovengenoemde reden, maar gelukkig lieten ze het niet daarom afweten. Ik herhaal het nog maar eens.

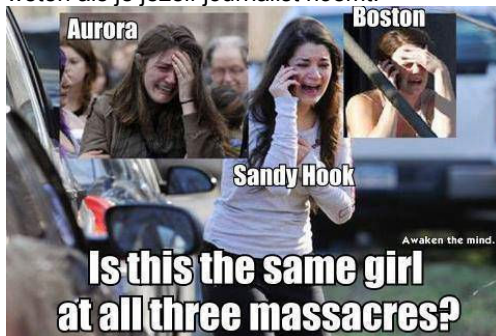
Is er op zijn minst één journalist die zijn handen niet langer meer in onschuld wil wassen, maar die handen in plaats daarvan de handen uit de mouwen steekt en ze niet langer wenst te bevuilen?

Ja jij daar, die zich journalist of verslaggever durft te noemen en daarvoor een behoorlijk riant salaris ontvangt; durf jij jezelf echt in de spiegel aan te kijken en deze vragen aan jezelf te stellen? In plaats van het na te laten vragen te stellen over alles wat je op je bureau geserveerd krijgt? Vragen die zo ontzettend voor de hand liggen en die je vanzelfsprekend vanuit empathie voor je medemens en de slachtoffers -die ze steeds openlijker en met eigen bewijzen gaan stellen- zou moeten beantwoorden? Enig idee wie alle persbureau's in de wereld bezit en uit welke bron jij tapt?

Wanneer je een hart bezit zul je jezelf in de spiegel rood zien kleuren tot achter je oren en zoiets moet je uiteraard eerst verwerken; dat noemen we transformatie en dat kost tijd! Maar wanneer je eenmaal die krachtbron, die verantwoordelijkheid en gevoel voor de ander in zich draagt, hebt ontdekt, kun je oprijzen middenin het bolwerk van corruptie en mind-control en de werkelijke definitie van journalistiek gaan naleven en uitvoeren. Verzamelen, controleren, rapporteren en analyseren van het nieuws. Overtuig daarna je collega's van het feit dat ze het spoor door geld, hebzucht en gemakzuchtigheid volledig bijster zijn geraakt en vorm een blok. Jullie zullen in de meerderheid zijn tegenover die kleine psychopathische elites die in de politiek en het bankwezen rondlopen en alle macht naar zich toe hebben getrokken, wereldwijd definitief sinds 1996. En je redt iedere dag duizenden mensenlevens in plaats van ze te veroorzaken door laakbaar gedrag door te ontkennen, te vermijden en gedreven door pure gemakzucht en daarmee je financiële zekerheidsstatus van 'talking head' te beschermen. Er komt een dag dat je in je hemd staat en die ligt niet zo ver meer weg. Besef dat je dan niet meer weet hoe je verder moet met je leven. Je zou weleens hetzelfde opgejaagde wild kunnen worden wat nu degenen van goede wil, de gestigmatiseerde en verketterde vrijwillige verslaggevers en onderzoekers uit deze samenleving, op dit moment nog schijnen te zijn. Maar daar kun je je tegen wapenen. Heel simpel: met waarheid en rechtvaardigheid; een krachtbron waar niets tegenop kan.

Niet de waarheid en de rechtvaardigheid die de regerende elite aan je oplegt, maar de waarheid die van binnen zit, in je hart en in je ziel en die is onmiskenbaar, NOOIT inwisselbaar of te koop voor geld! Geld betekent niets, je neemt het niet mee na je fysieke dood, het is niets meer of minder dan een onderdrukkingsmiddel van een stel psychopaten die zichzelf rijkelijk hebben voortgeplant in de afgelopen decennia. Je zou dat toch écht moeten weten als je jezelf journalist noemt.

Anderzijds: blijf ze maar gerust dienen, blij trots dat je een adept bent. Strijk iedere maand je geld op –dat uit het niets wordt gecreëerd- en besef dat je deel uitmaakt van de gruwelijkheden die zich iedere dag in de wereld en in je naaste omgeving afspelen. Als je dat werkelijk met volle overtuiging doet, ben je de titel van 'journalist' volgens

de definitie niet waard en het geld dat je voor dit onsmakelijke werk krijgt, maakt je tot een huurling van hetzelfde kaliber als de crisis-acteurs die het vuile veldwerk opknappen. Waar was jouw onderzoeksdrijf toen je verslag deed van de gruwelijke beschietingen op een kind in Syrië, terwijl dat volledig in scene is gezet, gefilmd op Malta en gesubsidieerd is door de Noorse overheid? Waarom ga je niet op zoek naar deze afgebeelde actrice om te vragen hoeveel ze hiermee verdient? Oh help, shame, shame, shame!

Ik heb een groot respect voor alle vrijwilligers, de collega's van de zogeheten 'alternatieve media', die willens en wetens geïsoleerd worden in de samenleving en toch doorgaan met het stellen van kritische vragen op voor de hand liggende verzinsels; die al hun vrije tijd opgeven om te zoeken naar de waarheid die steeds meer vanuit de bevolking komt door (helaas weliswaar zeer *gezondheidsbedreigende*) mobiele apparatuur en door dappere klokkenluiders die vaak, ondanks hun professor-titel en welverdiende sporen, hun aanzien direct verliezen maar zich daardoor niet uit het veld laten slaan. Zoals het onlangs vertaalde werk van Professor C. Gøtzsche die opstaat tegen 'de dodelijke criminele misdaad' van de farmaceutische industrie. Ze zijn een voorbeeld en dito boegbeeld voor velen die nog moeten gaan volgen, dus ik stel maar weer eens een dringende vraag...

Wil de échte journalist alsjeblieft opstaan?

© Irma Schiffrers

Waarom afwijkende meningen in Vlaanderen niet populair zijn

Pax Media

..

Onlangs stuurde een Vlaamse uitgeverij een van zijn redacteurs de laan uit en vervolgens brak de hel los. Maar was het enkel omdat hij het ‘te Vlaamsgezind’ was geweest? Anton Jäger over Vlaamse intellectuele eenheidsworst, de afwezigheid van een waardevol publiek debat en de media als ‘vierde onmacht’.

door [Anton Jäger](#)

19-09-2015

Lange tijd was Karl Drabbe een bescheiden stem binnen het Vlaamse mediakoor. Redacteur bij een klein Vlaams-nationalistisch tijdschrift, een functie die hij combineerde met een post als uitgever bij een instituut voor ideeëngeschiedenis, met een voorkeur voor de geschiedenis van het Europese nationalisme. Tot op 12 augustus. Toen werd Drabbe ‘per direct’ door zijn uitgever – het Antwerpse Pelckmans – de deur uitgezet wegens ‘professionele tekortkomingen’. Deze officiële reden werd echter door het gros van de mediacomentaren [met klem tegengesproken](#): Drabbe zou ontslagen zijn wegens ‘te Vlaamsgezind’, ‘te rechts’,

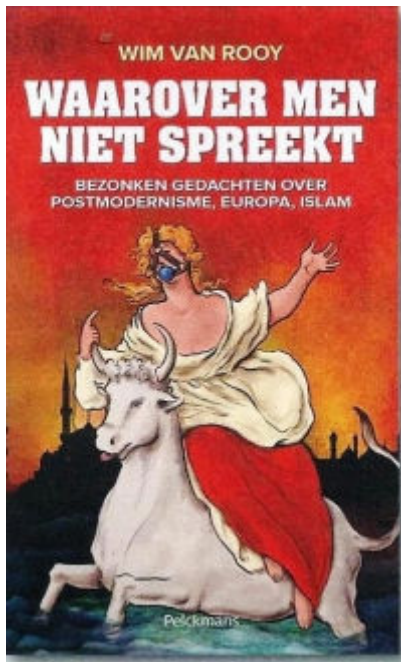
‘te engdenkend’. Na het ontslag volgde een stroom van steunbetuigingen, die culmineerden in de uitspraak van de Vlaamse minister-president Geert Bourgeois dat het ontslag ‘een smet op het blazen van uitgeverij Pelckmans’ was. Plots stond Drabbe in het midden van een heuse mediastorm.

De zaak-Drabbe laat immers een oude discussie weer oplaaien in Vlaanderen: het gebrek aan pluralisme in de media. Terwijl sinds de fortuynistische revolte de politieke correctheid in Nederland opgeheven lijkt te zijn, heerst volgens vele mediacritici nog een waar eenheidsdenken in Vlaanderen. Communicatiewetenschapper Frank Thevissen bedacht in 2012 de term ‘de vierde onmacht’, en herhaalt ook nu zijn klachten. ‘Ik hoor Nederlanders continu klagen over hun politiek correcte media, maar voor wie vertrouwd is met de Vlaamse media blijft de Nederlandse journalistiek een verademing. Niet alleen de diversiteit is er stukken groter, ook het maatschappelijk debat verloopt er veel minder stroef.’

Thevissen ergert zich aan de mate waarin bijvoorbeeld ‘tabeloze’ stemmen nauwelijks spreektijd krijgen in de Vlaamse media: ‘Wie niet uitgespuwd of uitgesloten wil worden in het maatschappelijke debat kan het best de veilige, politiek correcte paden bewandelen. Anders word je als “onverdraagzame” stem heel erg snel uit het debat geweerd.’

Bij rechts Vlaanderen was na het ontslag eenzelfde boodschap te horen. In een blogpost schreef publicist en Vlaams Belang-lid Sam Van Rooy – in een vorig leven nog medewerker van het kabinet-Wilders – dat de reden van Drabbe’s ontslag heel anders lag. Zijn vader Wim Van Rooy – voormalig voorzitter van PEGIDA-Vlaanderen – zou bij Drabbe een boek publiceren met de titel *Waarover men niet spreekt: Bezonken gedachten over Europa, postmoderniteit, Islam*. Zoals Van Rooy stelt: ‘De nieuwe uitgever van Pelckmans vond het boek niet kunnen omdat het discriminerend voor moslims zou zijn, en niet past in het mainstream pad dat de uitgeverij wil bewandelen.’

In Nederland heerst volgens Thevissen ter rechterzijde een stuk minder pudeur – van Martin Bosma die zijn ANC-boek toelicht in *Trouw* tot Annabel Nanninga die op Jalta.nl tot ‘meer, meer, meer eurocentrisme’ oproept. ‘Een fenomeen als bijvoorbeeld PowNews is in Vlaanderen gewoonweg ondenkbaar. Er is een enorme aversie tegen “ongemakkelijke boodschappen”.’

Maar niet alleen ter rechterzijde wordt er geklaagd. Christophe Callewaert, redacteur bij het linkse mediaplatform De Wereld Morgen, stelt dat Vlaamsgezindheid en uitgesproken linkse standpunten naar de opiniEPagina’s worden verwezen. ‘De opiniekaternen zijn een soort asielcentrum voor het vroegere verzuilde mediadebat geworden’, zegt hij. ‘Veel linkse thema’s bereiken de klassieke pers enkel moeizaam.’ Als voorbeeld geeft hij de Nederlandse Zwarte Pieten-kwestie. Vele stemmen van zowel linker- als rechterzijde hebben daar hun zegje over gedaan. Het debat riep vragen op over dekolonisatie, racisme en koloniale erfenissen. In Vlaanderen is er nauwelijks sprake van een dergelijk debat: verscheidene pogingen om een gesprek omtrent de kwestie te openen zijn op publieke weerstand gestrand. *Callewaert*: ‘Ook al hadden wij natuurlijk een intens hoofddoekendebat, een noemenswaardig Zwarte Pieten-debat was er niet. Dat neemt niet weg dat er wel degelijk een generatie staat te drummen om de verheerlijking van Leopold II en de vergoelijken van het koloniale verleden te bestrijden.’

Die uniformiteit in de Vlaamse pers heeft echter ook haar uitdagers. In de voorbije jaren werden in Vlaanderen allerlei nieuwsplatforms opgericht die kritisch staan tegenover de gevestigde media-orde. Naast De Wereld Morgen is er ook het Antwerpse Apache.be, dat in 2009 opgericht werd door een groep dissidente *De Morgen*-journalisten. Redacteur Tom Cochez vat het probleem samen: ‘De ideologische verschillen die vroeger bestonden tussen kranten en tijdschriften hebben plaatsgemaakt voor een soort commercieel eenheidsdenken. Voor mij is journalistiek niets anders dan het bevragen van bestaande macht. We stellen vast dat daar in Vlaanderen nauwelijks nog plaats voor is.’

Ook het Vlaams-nationalistische *Doorbraak* hoort thuis in het lijstje. Als een van de weinige laat het in zijn kolommen de opiniestukken van het Vlaams Belang (vroeger Vlaams Blok) toe, dat nagenoeg bij geen enkel ander medium terecht kan. Dit is mede een resultaat van het

zogenaamde ‘cordon médiatique’ dat sinds Zwarte Zondag – toen het Vlaams Blok in 1991 electoraal doorbrak – rond de partij is gevormd.

Toch blijft het aandeel van de alternatieve platforms klein. Thevissen noemt hen ‘micro-spelers’, die ook een ‘micro-impact’ hebben op het opinieklimaat in Vlaanderen. Daar zijn vooral financiële beperkingen aan verbonden: zowel De Wereld Morgen als Apache leeft uitsluitend van giften en bijkomende abonnementsgelden. Christophe Callewaert geeft zelf het voorbeeld van het Vlaams-nationalistische parlementslic Peter De Roover, die zijn blogposts altijd eindigt met de boodschap ‘Dankzij internet kunnen wij ook veel mensen bereiken buiten de klassieke media om. Help daarbij en deel dit artikel.’ ‘Dat kan vreemd lijken voor een partij die politiek aan alle knoppen zit’, zegt Callewaert, ‘maar het klopt ergens ook wel. Het is dezelfde frustratie die ik al te vaak zie in vakbondskringen of bij links.’

Maar bovendien lijken veel klassieke media deze alternatieve spelers ook nauwelijks als waardige concurrenten te zien. Zo schreef *De Standaard*-ombudsman Tom Naegels in een stuk naar aanleiding van de affaire-Drabbe het volgende over het Vlaamse mediadebat: ‘Er zijn grenzen aan wat we publiceren. De mainstream omarmt veel, maar is ook duidelijk over wat ze niet accepteert.’ Deze veronderstelling wordt door hem gerechtvaardigd met het argument ‘dat het publiek ook zo is’, en dat ze hierdoor tegemoet komen aan een algemene smaak. Naegels eindigt met volgende relativisering: ‘In de geschreven pers is die verdringing van uitersten niet zo erg, omdat je altijd kunt zeggen: *De Standaard* kan niet alles doen, maar u kan met uw opiniestuk terecht op *’t Pallieterke*, *De Wereld Morgen*, of uw eigen blog.’

Naegels’ stuk leest voor Frank Thevissen als een ‘typerende uitlating’. Terwijl er volgens hem wel degelijk een honger is naar die ‘uiterste opinies’ waar Naegels het over heeft. ‘Ik merk nagenoeg dagelijks via de sociale media hoe mediagebruikers bijvoorbeeld kritische journalistieke interviews waarderen. Dat gaat over stukken die hier in Vlaanderen kennelijk niet meer aan bod kunnen of mogen komen. Maar dat inzicht dringt op geen enkele manier door tot de leidinggevendenden binnen mediahuizen en redacties.’

Maar vanwaar deze monocultuur? Is het een Vlaams cultureel gegeven? Of een simpel gevolg van de vermarkting? Een van de redenen die het vaakst wordt aangehaald is de intieme sfeer die nog steeds tussen politici en journalisten bestaat. Bijvoorbeeld: in 2012 nam de Vlaamse journalist Rik Van Cauwelaert ontslag als hoofdredacteur van *Knack* uit onmin met de nieuw aangestelde directeur Jurgen Oosterwaal, omdat die raadgever voor enkele socialistische beleidsmakers was geweest. Van Cauwelaert vreesde dat het vroegere engagement van Oosterwaal zijn journalistieke positie zou compromitteren. In een gesprek dat hij na zijn ontslag hield hekelde Van Cauwelaert de innige verhouding tussen politici en journalisten in Vlaanderen: ‘De oude redacties waren dan wel aan een partijlijn gebonden, maar ze hadden in zekere mate ook een grote onafhankelijkheid. Nu hebben vele journalisten persoonlijke relaties opgebouwd met politici, en dan ligt dat nogal snel gevoeliger.’

Thevissen beaamt dit. ‘Veel journalisten hebben gewoon hun onafhankelijkheid opgeofferd aan politieke aanhorigheid. Zo had je voormalig VRT-journalist Siegfried Bracke (nu N-VA) die destijds zowel onder een schuilnaam publiceerde als hand- en spandiensten uitvoerde voor de socialistische partij.’ Zo schrapte de openbare omroep VRT in 2012 een reportage over het boek *De keizer van Oostende*, waarin twee onderzoeksjournalisten van de VRT rapporteerden over de socialistische politicus Johan Vande Lanotte en zijn macht binnen zijn thuisstad Oostende op de korrel namen.

Wat een brisante onthulling moest worden, werd echter door de klassieke media haastig geneutraliseerd: voor het boek verscheen riep Vande Lanotte een kransje journalisten samen, en overtuigde hen ervan om eerst over de verscheidene lapsussen in het boek te berichten. ‘Die zaken kwamen mediatiek nauwelijks aan bod’, zegt Thevissen.

Niemand lijkt beter op de hoogte te zijn van de intimiteit tussen politici en journalisten dan *NRC*-hoofdredacteur Peter Vandermeersch. In een gesprek met het weekblad *Knack* gaf hij toe dat zijn overstap naar de Nederlandse journalistiek hem de ogen had geopend: ‘Toen ik nog hoofdredacteur van *De Standaard* was, stelde ik mezelf geen vragen bij de manier waarop journalisten en politici in Vlaanderen met elkaar omgaan. Vroeger gingen wij samen met politici zelfs naar trouwfeesten! Dat is Nederland wel anders: als een redacteur hier aan de telefoon een politicus tutoyeert, is de kans groot dat hij daar door een collega op wordt aangesproken.’ Geert Buelens, Vlaams docent letterkunde in Utrecht, deelde reeds in 2011 Vandermeersch’ verbazing: ‘Nederlanders staan te kijken van de wazige verhoudingen tussen politici en journalisten in België. Ze zijn verbijsterd als ze horen dat Belgische journalisten politici gewoon kunnen bellen op hun gsm, en dat politici journalisten opbellen.’

En dan blijft, volgens Thevissen en Cochez, ook het ‘economische aspect’ staan: de commerciële indeling van het Vlaamse medialandschap. Zowat alle Vlaamse kranten zijn in handen van twee concerns (Mediahuis en Persgroep). Daarbij komt dat de Vlaamse cultuurmarkt uiterst klein is – alles samen zijn er amper zes miljoen potentiële klanten. Dit duopolie hoeft geen noodzakelijke kwade zaak te zijn – in Nederland is het niet anders – maar veel schadelijker is de directe invloed die persgroepen op redacties uitoefenen, volgens Thevissen. ‘Er is werkelijk sprake van “doorgeefjournalistiek”. Vroeger werd dat goedgepraat omdat nauwe relaties tussen politici en journalisten – zogezegd – voor meer, betere inside-informatie zorgen. Nu betekent het alleen dat politici “exclusieve weetjes” doorspelen naar journalisten, in ruil voor politieke trouwhartigheid.’

Een van die recente weetjes stond in een stuk over de speech van het Belgische Europarlementslid Guy Verhofstadt, waarin te lezen viel hoe hij op zijn gesprek in een restaurant in Straatsburg was voorbereid. De naam en kwaliteit van de wiferverbinding van het restaurant werden expliciet vermeld: een teken dat de journalist een directe bron tot Verhofstadt had genoten.

Het zijn net deze ‘doorgeefweetjes’ die alternatieve media proberen te ontcrachten. Tom Cochez publiceerde in de nasleep van de Verhofstadt-rede een lang artikel waarin hij zijn band met Griekse oligarchen en bedrijven aan het licht bracht – twee entiteiten waartegen Verhofstadt in het Europees Parlement stevig gefulmineerd had. ‘Dat zijn verhalen die in andere media nauwelijks nog worden geschreven’, merkt Cochez op. ‘We proberen gewoon klassiek journalistiek werk te verrichten dat opinievorming verrijkt. Daar is sowieso vraag naar.’

Eén journalist diende Thevissen afgelopen weekeinde alvast van antwoord. Filip Rogiers, redactiechef bij *De Standaard*, schreef in een blogpost over enkele vermeldenswaardige reportages, en trok de volgende conclusie: ‘Het zou dus slecht gesteld zijn met de “mainstream”-journalistiek. Ik zeg u, na bijna een kwarteeuw in dit vak: het gaat verdomd goed met de journalistiek in dit landje. Ik dank u.’

Een open brief aan facebook

- [Luca Janssens](#)

maandag 16 november 2015

Het is een zaterdagmorgen en de zon schijnt. Ik zit aan tafel in de leraarskamer en heb net mijn lesvoorbereiding afgewerkt. Vandaag zal ik met mijn studenten praten over de klimaatproblematiek, het grootste plezier uit lesgeven haal ik uit deze jonge geesten kritisch te laten nadenken. Het is een waar plezier een positieve impact te kunnen hebben. Met nog een tiental minuten voor mijn eerste les begint ontgrendel ik mijn telefoon om het nieuws te lezen. Wanneer mijn collega's langzaam binnensijpelen merkt iemand op dat ik met tranen in mijn ogen zit te schokken op mijn stoel.

Ja, er gebeuren wreedheden tegen de mensheid elke dag op verschillende plaatsen in de wereld. Ja, geen enkel van deze wreedheden waarvan ik op de hoogte wordt gebracht laat me volledig onberoerd. Ja, het klopt dat de gebeurtenissen in Parijs de wreedheden elders niet zouden moet overschaduwen. Ja, ja, ja.

Wanneer ik later die dag facebook bezoek, is er een storm aan het broeien. Ik zie veel vlaggen. Ik zie veel woorden. Ik zie mensen die willen bidden voor Parijs. Ik zie mensen die willen bidden voor Lebanon als een reactie op mensen die willen bidden voor Parijs. Ik zie mensen die willen bidden voor Syrië. Ik zie mensen die moslims aanvallen. Ik zie mensen die Europa aanvallen. Ik zie mensen die het gegeselde paard voor hun koets binden. Ik zie mensen die Parijs misbruiken voor hun anti-Moslim demagogiek. Ik zie mensen die geloven dat oorlog nodig is. Ik zie mensen die elkaar aanvallen voor hypocrisie. Ik zie mensen die sociale media aanvallen voor vriendjespolitiek. Ik zie mensen die mensen vereenzelvigen met hun regeringen. Ik zie mensen die haat prediken. Ik zie mensen die liefde prediken.

In deze massale vloed van meningen voel ik me als individu machteloos. Ik heb de laatste dagen getwijfeld om iets neer te schrijven. Als je tot hier bent geraakt, ben je natuurlijk al op de hoogte dat ik inderdaad overstag ben gegaan om toch wat te schrijven. Om toch mijn mening te delen met de wereld, de Nederlandstalige wereld, mijn Nederlandstalige vrienden op het wereldwijde web. Waarom? Omdat ik zelf niet meer goed weet wat er aan de hand is. Omdat schrijven therapeutisch werkt voor mij. Omdat het me al de chaos een plaats laat geven. Omdat ik haat beu ben. Beu.

Parijs is dicht bij mij. Ja. Het doet me meer pijn omdat het zo dicht bij mijn familie gebeurde. Het doet me meer pijn omdat ik Parijs ken, omdat ik me meer kan vereenzelvigen met Parijs. Ik ben een mens. Alles wat mensen leed berokkent doet me als mens pijn. Mens zijn betekent echter ook dat we geen perfecte wezens zijn, dat we onze emoties niet altijd onder controle houden/hebben. Ik heb geen Franse

vlag op mijn facebookpagina maar ik begrijp waarom mensen dat gedaan hebben. Ze zijn oprecht geschokt door de aanslagen en willen dat tonen via sociale media, omdat die immers een groot platform vormen. Maar laten we alsjeblieft niet vergeten dat facebook niet een volledig inzicht biedt in iemand's persoon. En toch zijn daar de farizeers die met de vinger zwaaien dat dit soort aanslagen dagelijkse kost is. Dat mensen die enkel nu hun profielfoto blauw-wit-rood kleuren hypocrieten zijn, meer waarde hechten aan Europese levens en dat de rest van de wereld hun weinig kan boeien. Waarom moeten schok en verdriet voor iets dat nabij ons gebeurd is ons schuldig doen voelen? Niets is zwart-wit, alles is grijs. Parijs is in dit geval voor velen meer grijs dan andere gebeurtenissen.

Ik ontken niet dat de internationale media deze gebeurtenis wel misbruikt hebben en dat de stempel hypocrisie hier wel van toepassing zou kunnen zijn. Gebouwen die overal ter wereld blauw-wit-rood kleurden, terwijl andere vlaggen (zoals bv. Lebanon, Kenya of Syrie) nooit hun weg vonden, dat moet zeker in vraag gesteld worden. Maar individuen, die een deel van hun emoties in een klein gebaar met elkaar wilden delen, waarom is dat hypocriet?

Ik wil eindigen met een harde noot.

Hollande verklaart oorlog. Grote praat. Onzin. Wilders. Jambon. CNN. FOX. Wereldpers. IS zit in een hoekje en lacht haar scherpen tanden bloot. Hoe is het mogelijk dat wereldleiders de vicieuze cirkel blijven aanvoeren. Hier is een perpetuum mobile. Het begin is duidelijk, het einde is zoek.

Als er iets is dat we kunnen doen, is een spiegel vormen voor onze leiders. Het is nodig dat we hen laten weten dat we weten dat het hun schuld is. IS is niet geboren uit de Islam die de wereld zo begint te haten en te vrezen. IS is enkel omdat het Westen het gecreerd heeft. IS is meer dan een idee geworden, het is een kracht. Een kracht die aangezwengeld wordt door het Westen door een falend buitenlands en binnenlands beleid. Een kracht die groeit door onvrede, door racisme dat niet aangepakt wordt. Een kracht die zal blijven groeien als deze niet correct aangepakt wordt. Hoe het dan wel moet gebeuren? Dat weet ik helaas niet. Laten we beginnen met toleranter te zijn. Laten we elkaars gevoelens als verschillend ervaren. Laten we elkaar proberen te begrijpen. Laten we praten. Stap een.